

Hemelse Geschenken, deel 1, blz 136

De materie is niets anders dan de uitdrukking van twee elkaar tegenwerkende krachten, namelijk de centripetale en de centrifugale kracht (aantrekkende en middelpuntvliedende kracht).

[8] Het bestaan van de materie heeft dus zijn reden in het feit dat de centrifugale kracht in dezelfde mate de centripetale kracht tegenwerkt in het voortdurende streven zich naar alle denkbare richtingen eindeloos wijd te willen uitzetten, in welke verhouding de centripetale kracht weer het totaal tegengestelde streven tot uiting brengt en zich voortdurend op één punt wil samentrekken.

[9] Welnu, als de centripetale kracht niet door het voortdurend aannemen van de haar omgevende gelijksoortige hulpkrachten gevoed of ondersteund zou worden, dan zou ze weldra door de centrifugale kracht overwonnen worden, waardoor ze dan ook vernietigd zou worden en de materie daardoor uit de sfeer van het bestaan zou treden. Daarom moet de steen, van welke soort hij ook is, voortdurend de hem omgevende gelijksoortige delen in de lucht in zich zuigen, het aan hem geheel gelijke te behouden en daardoor de door de wederzijdse strijd verbruikte delen te vervangen, het niet aan hem gelijke door de steeds naar buiten werkende centrifugale kracht weer weg te werken – opdat hij zal blijven in de soort waarin hij gevormd werd. Af en toe gebeurt het echter ook dat zelfs een steen zagezegd ziek wordt, wanneer vreemdsoortige delen te vaak met de hem kenmerkende delen in zich gezogen worden en die door de tegenwerkende centrifugale kracht niet goed weer naar buiten weggewerkt kunnen worden en de steen dan vreemdsoortige vormen krijgt. Men vindt dan bijvoorbeeld in de een of andere steen andere mineralen of in een onedele steen edele stenen; of, wat elk van jullie wel vaker waargenomen zal hebben, dat soms doorzichtige kristallen of zelfs diamanten, bepaalde ondoorzichtige mos en verenachtige deeltjes in zich bevatten, die toch beslist niet van dezelfde aard zijn als de stenen waarin ze zitten.

[10] Welnu, hoe vindt dan eigenlijk de handeling van het ademen bij de stenen plaats? – Deze vraag is al voor de helft beantwoord in de noodzaak van het ademen. Een steen ademt ten eerste op de dierlijke manier, namelijk door de ‘inhalatie’ en ‘respiratie’ (in- en uitademing), dat wil zeggen, dat hij door zijn groforganische bouw en zijn daarmee verbonden eigenschap onafgebroken aan hem verwante delen uit de hem omgevende lucht in zich trekt. En zoals bij de dieren de chemische ontbinding pas in het lichaam zelf plaats vindt, gebeurt dat bij de steen al aan zijn oppervlakte; waarom mettertijd ook het oppervlak van de steen wordt overtrokken met een aan hem vreemdsoortig, anders gekleurde dunne korst, die bij grotere steenmassa vaak zo sterk wordt, dat die naar haar aard oftewel een eigen steen vormt, of al naar gelang de uitgescheiden delen zijn, zich vaak ook als een plantachtig gewas onder allerlei vormen aanzet.

[11] Zie, dat zou beslist niet kunnen gebeuren, als de steen niet inhaleerde en respireerde (d.w.z. in- en uitademde). Maar juist dit verschijnsel moet immers ook iedere nog bevooroordeelde onderzoeker opvallen. Want het vertelt hem duidelijk: de harde steen, die geen vochtigheid noch iets voor de plantaardige groei in zich bevat, zoals bijvoorbeeld de blanke bergkiezel, hoe kan die wel om zijn hele omvang vaak een duim dik met heel vreemdsoortige vormen omgeven zijn, die nergens op andere voorwerpen op die manier te vinden zijn als om de steen, als hij niet door het inademen van de hem behagende delen precies datgene in de luchtregio achterliet wat vervolgens door een ander proces geschikt is voor de vorming van de vreemdsoortige vormen die de steen omgeven?

[12] Want hier gebeurt hetzelfde, als wanneer jullie een voorwerp een tijd in mineraal water zouden leggen. Dan zou dit voorwerp eveneens al gauw het hem behagende in zich opnemen, en datgene wat hem niet behaagt, maar dat toch dicht om hem heen is, zou zich dan in een zoutachtige korst aan het voorwerp afzetten.

[13] Daarvoor kan het merkwaardig verschijnsel een zichtbare test leveren, als jullie een *zinkstaafje* zouden nemen en die in een glas hangen die gevuld is met

opgelost lood. Wat zal hier gebeuren? Het zinkstaafje zal nu begerig beginnen in te ademen en het hem behagende uit de vloeistof opzuigen. Het lood dat door deze vloeistof opgelost werd, wordt weer om het zinkstaafje compact zichtbaar, nadat het zich al gauw onder allerlei men zou kunnen zeggen toevallige vormen daarop heeft vastgezet. – Zie, wat door dit aan jullie getoonde experiment zichtbaar gebeurt, dat is ook het geval bij alle mineralen!